

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6CoE/85/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4115211716
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyaková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4115211716.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v exekučnej veci oprávneného: BENCONT INVESTMENTS, s.r.o., so sídlom Bratislava, Vajnorská 100/A, IČO: 36 432 105, zast. JUDr. Veronikou Kubrikovou, advokátkou so sídlom Bratislava, Martinčekova 13, proti povinnej: O. J., nar. XX. XX. XXXX, bydliskom B., O. XXX/XXX, o vymoženie sumy 138,156 eura s príslušenstvom a trov exekúcie, na odvolanie oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Nitra zo 23. apríla 2015 pod č. k. 7Er/438/2015-15, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa potvrdzuje.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením, vydaným vyššou súdnou úradníčkou, súd prvého stupňa zamietol žiadosť súdneho exekútora JUDr. Erika Tótha, Exekútorový úrad Nitra, Piaristická 2, o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vedenej pod sp. zn. Ex 560/15. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 41 ods. 2 písm. d/, § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (ďalej len „EP“); § 2 písm. a/, b/, § 4 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch; § 45 ods. 1 a 2 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ZoRK); § 52 ods. 1, § 53 ods. 1a 4 písm. r/, 5, § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“); ako aj zisteným skutkovým stavom. Exekučným titulom v predmetnej veci je rozhodcovský rozsudok sp. zn. II/2014-881, vydaný Stálym rozhodcovským súdom Slovenskej bankovej asociácie so sídlom v Bratislave dňa 31. 03. 2014. Vzťah medzi účastníkmi konania posúdil ako spotrebiteľský, vzniknutý na základe Zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru zo dňa 16. 07. 2007, uzatvorenej medzi povinnou a právnym predchodcom oprávneného: P. a.s. so sídlom v Bratislave, na základe ktorej bol vydaný exekučný titul. V uvedenej zmluve je v článku II. bod 4 je obsiahnutá rozhodcovská doložka v znení: "Banka uzavretím tejto zmluvy navrhuje, aby v prípadných sporoch, vzniknutých z tohto obchodu, bolo rozhodnuté prednostne v rozhodcovskom konaní prostredníctvom stáleho rozhodcovského súdu, zriadeného v zmysle zákona č. 510/2002 Z. z. o platobnom styku. Dlžník vyjadruje súhlas s návrhom banky na riešenie sporov stálym rozhodcovským súdom". Uviedol, že dojednanie rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskom vzťahu je neprijateľnou podmienkou, ktorá je zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Svoj názor oprel o skutočnosť, že spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o možnosť ovplyvniť zmluvné podmienky, ale aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky vopred pripravené dodávateľom bez toho aby mohol podstatným spôsobom ovplyvniť ich obsah. V danom prípade povinná - dlžníčka mohla len zmluvu prijať ako celok alebo odmietnuť a tak uzatvorenie rozhodcovskej doložky a následné konanie pred rozhodcovským súdom viedli vo svojich dôsledkoch k tomu, že spotrebiteľke bola odopretá ochrana, ktorú jej poskytujú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a tiež smernice 93/13/EHS. Na základe uvedeného súd dospel k názoru, že dojednanie rozhodcovskej doložky v predmetnej rozhodcovskej zmluve je neprijateľnou podmienkou, pretože táto nebola individuálne dohodnutá a spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vznikajúcich na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľky. Na základe takejto rozhodcovskej doložky rozhodcovský súd nemal ani právomoc rozhodovať spor účastníkov konania a vydať predmetný exekučný titul, t.j. rozhodcovský rozsudok. Na uvedenom základe postupoval v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku

a ustanovenia § 45 ods. 1 písm. c/ ods. 2 ZoRK, keď žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie oprávnený z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a/, d/, e/ a f/ OSP a § 221 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ OSP a žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vyhovie alebo alternatívne, aby napadnuté uznesenie zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Tvrdil, že súd prekročil zákonné limity pre skúmanie žiadosti o udelenie poverenia a v tejto súvislosti poukázal na ust. § 44 ods. 2 EP. Mal za to, že ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo exekúciu nie je vecne príslušný vo veci konať či už ako súd vyššej inštancie, kasačný súd alebo súd konajúci o opravnom prostriedku, ale práve len ako tzv. exekučný súd, pričom poukázal na znenie ust. § 37ZoRK. Mal za to, že o platnosti rozhodcovskej doložky rozhoduje rozhodcovský súd, a preto prekážka rozsúdenej veci bráni tomu, aby bola vec opätovne posúdená. Súdne konanie nie je v zmysle zákona postavené nad rozhodcovské. Oprávnený dal do pozornosti súdu, že P., a.s. postupovala v súlade s § 93b/ zákona o bankách, ktorý jej ukladá povinnosť ponúknuť klientovi návrh rozhodcovskej doložky s tým, že v predmetnom bode je klientovi daná možnosť neprijať túto zákonom stanovenú ponuku. To, že ju neodmietol, je prejavom jeho osobnej a zmluvnej slobody. Namietal tiež, že exekučný súd nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to tak ustanovenia § 53 ods. 4, ako aj porušenia ustanovenia § 153 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, keď sa nijako nevysporiadal s odlišným právnym názorom, ktorý majú iné sudy toho istého stupňa, nijako nezdôvodnil odlišný postup. Nevyjadril sa, akým iným spôsobom by si slabšia strana svoj osud v závažnej veci, akou je prípadný proces, dokázala náležite naplánovať, akú inú kvalitu či kvantitu by mali jej procesné práva, v čom rozhodcovský súd pochybil, či zasiahol do práv povinného. Exekučnému súdu vytkol, že mu odňal možnosť vyjadriť sa k vykonaným dôkazom. Skonštatoval, že nie je možné záver o neplatnosti rozhodcovskej doložky oprieť o Smernicu EHS č. 93/13/EHS, nakoľko tento nepriamy normatívny akt, ktorý je súčasťou úniijného práva, je aktom výlučne sekundárnej povahy, ktorého priamy normatívny význam pre výklad národného zákona je výlučne indikatívny, a v žiadnom prípade nie interpretačný. Namietal porušenie právnej istoty a legitímnych očakávaní súdom prvého stupňa, keď žiadosť súdneho exekútora zamietol. Poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 23/2013-8 v súvislosti s výkonom exekúcie a tiež na neprimerané zvýhodňovanie povinného pred exekučným súdom na základe jeho postavenia. V závere dodal, že exekučný súd svojim postupom znemožnil uplatniť právo priznané exekučným titulom, ktorého účinky sa v zásade zhodujú s účinkami právoplatného rozsudku.

Povinná sa k odvolaniu oprávneného písomne nevyjadrila.

Vo veci rozhodla vyššia súdna úradníčka Okresného súdu Nitra. Zákonná sudkyňa predložila vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu podľa § 374 ods. 4 OSP s vyjadrením, že napadnuté uznesenie považuje za vecne správne, preto odvolaniu nemieni vyhovieť.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods.1 OSP) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote (§ 201, § 204 ods.1 OSP), a že spĺňa náležitosti § 205 a nasl. OSP, preskúmal napadnuté rozhodnutie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné, preto uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

V predmetnej veci z obsahu spisu je zrejmé, že na základe návrhu na vykonanie exekúcie zo dňa 15. 03. 2015 sa oprávnený domáhal voči povinnej vymoženiu pohľadávky vo výške 138,16 eura s príslušenstvom. K návrhu priložil exekučný titul - rozhodcovský rozsudok sp. zn. II/2014-881, vydaný Stálym rozhodcovským súdom Slovenskej bankovej asociácie so sídlom v Bratislave dňa 31. 03. 2014, kópiu Zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru zo dňa 16. 07. 2007 a Všeobecné obchodné podmienky P., a. s. na poskytovanie spotrebných úverov fyzickým osobám - občanom.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovenie § 219 ods. 2 OSP zakotvuje koncepciu zjednodušeného rozhodnutia odvolacieho súdu. Ak má odvolací súd za to, že prvostupňový súd nielen vecne správne rozhodol, ale v odôvodnení sa správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, nemusí vyhotovovať štandardné rozhodnutie podľa § 157 ods. 2 OSP, ale obmedzí sa len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd zároveň môže doplniť ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti preskúmaného rozhodnutia. Právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako neoddeliteľnej súčasť práva na spravodlivý súdny proces neznamená povinnosť súdu dať odpoveď na všetky argumenty účastníka, ale len na argumenty zásadného významu, t. j. pre vec rozhodujúce.

Odvolací súd v zmysle § 212 OSP viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa, nakoľko bola jeho argumentácia vecne správna, objektívna, presvedčivá a v neposlednom rade v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR ako aj nálezmi Ústavného súdu SR. Mal za to, že všetky dôvody, ktoré oprávnený uvádzal v odvolaní vyriešil už súd prvého stupňa v napadnutom uznesení, pričom rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu nie je možné posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a druhoinsťančné konanie tvoria jeden celok.

Podľa § 41 ods. 1 Exekučného poriadku, exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti, alebo postihuje majetok.

Podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmerov nimi schválených (§ 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku).

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 243d ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. 01. 2015, na exekučné konania začaté v súlade s odsekom 1 alebo vedené na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, 4ead/ a ktoré neboli ukončené k 1. januáru 2015, sa použijú predpisy účinné do 31. decembra 2014.

Podľa § 45 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, v znení účinnom do 31. decembra 2014, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví, ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené, alebo odporuje dobrým mravom.

Podľa § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, v znení účinnom do 31. decembra 2014, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b/ alebo c/.

Súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak je exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená. V rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 3Cdo/146/2011 zo dňa 13.10.2011 a č.k. 6Cdo/143/2011 zo dňa 18.01.2012 Najvyšší súd SR konštatuje, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí ako exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol

vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd.

Odvolací súd nezistil vadu konania podľa § 205 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. d/ OSP, nakoľko zo spisu nevyplýva ani, že by v exekučnom konaní bolo už rozhodnuté. Exekučný súd nerozhodoval o rovnakej žiadosti toho istého súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie identickej exekúcie týkajúcej sa rovnakých účastníkov. K tvrdeniu oprávnenej, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom odvolací súd dodáva, že v štádiu, pri ktorom súd skúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul (§ 44 EP) v tomto štádiu súd nevykonáva dokazovanie, postačuje totiž, aby boli rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín. Vzhľadom na uvedené, oboznamovanie sa s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie splnenia podmienok konania a predpokladov pre vyhovieť žiadosti súdneho exekútora o poverenie na vykonanie exekúcie, nemusí vykonávať na pojednávaní. Súd pri zastavení exekúcie skúma existenciu dôvodov na zastavenie exekúcie. Ak je na zistenie dôvodov potrebné vykonať dokazovanie, exekučný súd je povinný nariadiť za tým účelom pojednávanie. Ak je však možné rozhodnúť iba na základe právneho posúdenia veci bez vykonávania dokazovania, pojednávanie nie je potrebné. Exekučné konanie má charakter sporového konania, ktorý sa prejavuje iba v riešení prípadnej spornej otázky medzi oprávneným a povinným, či možno vykonávať exekúciu. O tejto otázke rozhoduje exekučný súd v 3 rovinách, a to ako spor o začatí exekúcie, spor o zastavení exekúcie a odklad exekúcie. Podľa názoru odvolacieho súdu v danom prípade prvostupňový súd nemal dôvod vo veci nariadiť pojednávanie, vykonávať dokazovanie na pojednávaní, preto ani túto vadu konania namietanú odvolateľkou odvolací súd nezistil.

Odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, nakoľko správne zistil skutkový stav a správne vec posúdil po právnej stránke. K dôvodu odvolania podľa § 205 ods. 2 písm. f/ OSP odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa správne právne posúdil predmetný vzťah ako spotrebiteľský, a teda mal povinnosť preskúmať, či plnenia, na ktoré povinného zaväzuje rozhodcovský rozsudok nevyplývajú z neprijateľných zmluvných podmienok. Spotrebiteľská zmluva je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. V zmysle § 52 OZ za spotrebiteľa sa považuje fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Osoba, ktorá do postavenia odberateľa tovarov či služieb vstupuje konaním v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti je tzv. nespotebiteľom. Nespotebiteľský charakter zmluvy musí byť preukázaný bezpečne, spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti, pričom dôkazné bremeno je na dodávateľovi. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa a tiež považuje predmetnú zmluvu za spotrebiteľskú. Úver poskytnutý právnym predchodcom oprávneného túto charakteristiku spĺňa. Dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo inej forme definuje zák. č. 258/2001 Z. z. ako spotrebiteľský úver. V zmluve bola bez akýchkoľvek pochybností obsiahnutá v čl. II bod 4. rozhodcovská doložka v znení citovanom vyššie, ktorú považuje aj odvolací súd za neprijateľnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy, pretože toto zmluvné dojednanie nebolo so spotrebiteľkou individuálne dojednané, nakoľko je súčasťou zmluvy a povinná osoba ju mohla len ako celok prijať alebo odmietnuť, pričom spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech povinnej osoby. Súd prvého stupňa teda správne postupoval, keď preskúmal v zmysle dôležitého záujmu štátu na rešpektovaní základného práva občana - spotrebiteľa na ochranu inter alia pred nekalými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, ustanovenia vyplývajúce z Charty základných práv Európskej únie a ktorým korešponduje povinnosť štátu garantovať vysoký stupeň ochrany práv spotrebiteľov a postarať sa, aby spotrebiteľov nečestné zmluvné podmienky nezaťažovali. Súd vzal správne do úvahy čl. 6 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Pretože neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné, súd prvého stupňa správne rozhodol o zamietnutí udelenia poverenia. Dôvodom na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia bola skutočnosť, že samotná rozhodcovská doložka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, je v zmysle § 53 ods. 5 OZ neplatná. Následkom je skutočnosť, že rozhodcovský súd vôbec nemal právomoc, vzhľadom na neplatnosť rozhodcovskej doložky, rozhodovať daný spor, preto predmetný rozhodcovský rozsudok nemožno považovať za spôsobilý exekučný titul. Pretože neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách sú

neplatné, súd prvého stupňa správne rozhodol, keď žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol.

Odvolací súd dodáva, že ust. § 93b ods. 1, 2 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách účinného v čase uzavretia Zmluvy o úvere nezbavovalo oprávneného /resp. jej právneho predchodcu/ povinnosti predložiť povinnej návrh na uzavretie rozhodcovskej doložky takým spôsobom, aby z neho bolo dostatočne zrejmé, že povinnej sa poskytuje možnosť voľby prijať alebo neprijať návrh na riešenie prípadných sporov výlučne v rozhodcovskom konaní, a aby bolo z neho tiež zrejmé, že mu boli poskytnuté aj jasné a zrozumiteľné informácie, čo znamená výlučné riešenie sporov v rozhodcovskom konaní.

Poukazujúc na vyššie uvedené dôvody, odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa správne rozhodol, a preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vecne správne v zmysle § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.